

sant, at Højres eller det konservative Partis Organ netop mener som jeg, da Kastelsplanen er blevet bekæmpet af det konservative Folkeparti. Bladet skriver — jeg tillader mig at citere et Par Ord —: „Den nu genoptagne Jagt efter *andre* Steder,“ (end Prinsens Palæ) „snart i Øst og snart i Vest, vil efter vor Mening rimeligvis ende i Kastellet, der nu en Gang er blevet et socialdemokratisk Programpunkt, og for hvilket baade Arkitekters, Museums-tekniķeres og Historikeres Velvillie i betydeligt Omfang kan opnaas. Det vil lidet nytte, at Kastellet er tabu for de Konservative, naar disse selv slaar sig paa den *radikaleste* af alle Løsninger, at opføre et Nationalmuseum uden nogen som helst Tilknytning til historiske Omgivelser, uden nogen som helst Indramning af Tradition, et Nationalmuseum ud af Tidens eget selvherlige Sind og paa en Byggegrund, der lige saa gerne modtog en Torvehalle. Vi tror ikke paa denne konservative Radikalisme.“ Det er, hvad det konservative Folkepartis Organ mener om den konservative Politik i Museumssagen og om Socialdemokratiets Politik i denne Sag, og jeg slutter mig naturligvis ganske til „Berlingske Tidende“ og haaber, at vi begge maa faa Ret.

Zahle: Den højtærede Minister fremhævede, at jeg i saa stærke Udtryk havde talt om den Sorg, det vilde forvolde herhjemme, hvis de uerstattelige Ting, som findes i Nationalmuseet, brændte, og om den Skam ude fra den øvrige Verden, der vilde falde over os i den Anledning, og det er ogsaa en Sag, som jeg har betonet stærkt, og som den højtærede Minister paa ingen Maade kunde overdrive. Jeg maa ogsaa sige, at jeg er saa optaget af det, at jeg mener, at man burde gaa til meget radikale Foranstaltninger for at undgaa det. Jeg er egentlig af den Mening, at hver Dag, man opbevarer de Ting ovre i Prinsens Palæ, som det er, indeholder en stor Fare for dem og for, hvis de gik til Grunde, vor Nations Ære. Hver Gang jeg i de senere Aar har været i Oslo, er jeg gaaet hen og har glædet mig over at se paa det store og smukke Vikingskib, der saa vel bevaret er bragt til Oslo, og som indtil for ganske nylig stod bagved Universitetet i et Bølgebliksskur. Denne herlige Løvning fra Oldtiden skæmmes ikke det allerbitterste ved at staa i et Skur af Bølgeblik, og enhver forstod, at det var en Foranstaltning, man havde truffet, fordi den var forstandig, idet man derved var

sikker paa at bevare Skibet mod enhver Brandfare udefra. Jeg vilde anse det for at være en meget forstandig Foranstaltning, hvis man fra Ministeriets Side vilde foreslaa en Bevilling til at bygge et ganske beskedent, brandsikkert Hus og deri opbevare de uerstattelige Ting, der findes i Prinsens Palæ, og sikre dem mod Brandfare indtil denne Sag blev ordnet. Det kunde for min Skyld staa lige bagved Slottet her, saa havde vi det for Øje, og det var os en daglig Paamindelse om, at vi skulde have denne Sag ordnet.

At vi ikke skulde kunne bygge en monumental Bygning i vore Dage, tror jeg er en Overdrivelse. Den højtærede Minister kan saamænd have Ret i, at det ikke er saa mange af de Bygninger, vi i de senere Aar har opført i København, om hvilke der er en enstemmig Opfattelse af, at de er smukke. Men vi har dog Raadhuset, som vist alle anser for at være en Pryd for København, vi har Ø. K.'s Kontorbygning, vi har det af Grundejerbanken i sin Tid opførte Hus Gammeltorv Nr. 4, der er vist ingen, der vil nægte, at det er en smuk Brugsbygning, og saaledes har vi flere. Man kan altsaa udmærket godt bygge noget monumentalt i vore Dage. Man kan ogsaa bygge noget, der ikke er smukt.

Dernæst syntes den højtærede Minister at være af den Mening, at det skulde blive saadan en dyr Historie at bygge noget, der er monumentalt. Jeg maa overfor dette sige, at det slet ikke er dyrere at bygge noget, der er smukt, end at bygge noget, der ikke er smukt. Det skønne ved en Bygning beror paa Ting, der ikke koster Penge. Man kan naturligvis udstyre Bygninger med dyre Smykker af den ene eller den anden Art. Men det behøves aldeles ikke, for at en Bygning skal være smuk. Det kan bero udelukkende paa Former og Forhold i Bygningen, om den er smuk. Vi har saaledes her i København det gamle Raadhus, nu Domhuset paa Nytorv. Og noget mere simpelt end den bare Væg, der staar der, med enkelte Vinduer, kan man ikke tænke sig. Bygningen har udelukkende sin Skønhed derved, at Vinduerne er anbragt paa de rette Steder og har den rette Størrelse. Det er derfor paa ingen Maade noget særdeles bekosteligt at bygge noget, der er smukt.

Endelig gælder det fremfor alt at faa noget, der er brandsikkert. Den højtærede Minister sagde ikke stort om det, og det ærede Medlem Hr. Vanggaard hævdede, at man kunde godt faa det gamle Hus derhenne